

Jesus og vore behov

Alle fire evangelister beretter om, hvordan Jesus på et øde sted bispiser og mætter 5000 mand foruden kvinder og børn med fem brød og to fisk. Markus og Johannes fortæller, at disciplene vurderer værdien af bispisningen til over 200 denarer, hvad der svarer til 200 daglønninger for en daglejer. Ikke så underligt, at jøderne gerne ville gøre ham til konge. Men for den, der kan se tegnet, som Jesus siger, er det noget andet.

Tegnet er dobbelt: For det første er det en åbenbaring af, at Jesus er Gud, for kun Gud kan gøre et sådant under. For det andet er det et vidnesbyrd om at Gud aldrig vil lade sine disciple mangle midler her i verden. Han havde jo sagt til dem, som stod med tomme hænder: ”Giv I dem noget at spise.” Men samtidig velsignede han det, som i disciplenes øjne var uendeligt lidt, og fra hans hænder modtog de mad til 5000 mand plus kvinder og børn.

Senere beretter Matthæus, Markus og Johannes om at Maria, søster til Martha og Lazarus, og som salvede Jesus med en meget kostbar salve til en værdi af over 300 denarer: Altså mere end en daglejers årsløn. Disciplene (og os med?) syntes det var unødvendigt fråseri. De kunne jo være brugt til at hjælpe alle de fattige, mens vi sikkert ville sige, at de med fordel kunne være brugt i missionsarbejdet. Men Jesus viser os, at i hans verden prioriteres der anderledes. Han viser os, at i Guds rige er penge helt uden betydning. Hvorfor? Fordi Jesus er den, ved hvem og til hvem alt er skabt. Alt guld og sølv tilhører ham, og han giver det til hvem han vil. Derfor siger han også at vi ikke må bekymre os.

I modsætning og i skærende kontrast hertil:

For det første: Judas forråder sin Herre og Mester og sælger sin sjæl for sølle 30 sølvpenge.

For det andet: Organisationer med kristent navn og formål er konstant bekymrede for at få økonomien til at dække deres strategiplaner og budgetter. Og de undlader end ikke at tigge denne verden om hjælp til at drive mission for. Er denne manglende tro på Jesu løfter en måde at forråde den hellige Gud på, eller er det Guds måde at give os det, vi behøver for at drive mission? Det sidste kan det umuligt være, for Gud vil aldrig, at vi skal gøre knæfald for mammon. Gud den almægtige, himlens og jordens skaber skal vi tilbede. Gud alene, for ingen kan tjene både Gud og mammon.

Jesus siger: ”Barmhjertighed vil jeg, ej slagtoffer.” Det lader sig gøre at drive mission uden behov for penge, strategiplaner og budgetter. Gå til din nabo og fortæl om Jesus, der døde for at frelse din nabo. Det koster ikke jordiske midler. Det koster kun lydighed og afhængighed af Jesus, vor Frelser og Herre. Til gengæld er vidnesbyrdet om frelsen i Jesus omsluttet af Guds løfter om evig barmhjertighed og velsignelse - både for det liv, som er nu, og for evigheden.

Men hvad så med ydre mission og mission generelt? Det arbejde kan vel ikke gøres uden midler?

Her et par svar:

Lige siden Jesus gav missionsbefalingen til disciplene har Gud kaldet og udrustet sine vidner til at forkynde evangeliet både i de kaldedes hjemlande og blandt fremmede folkeslag. Ingen af Guds vidner havde behov for at tigge denne verden om midler for at drive mission, for Gud vidste om alle deres behov og gav dem alt, hvad de behøvede.

Gud er uforanderlig den samme, og derfor er det ingen undskyldning, når nogen påstår, at vor tid og vore behov er anderledes. Også i dag har vi kun ét behov: At blive i ham, der ved hvad vi trænger til og derfor byder, at vi ikke skal være bekymrede for, hvad vi skal spise og drikke (vore jordiske behov), men at vi i stedet først skal søge hans rige og hans retfærdighed, for så skal alt det andet gives os i tilgift.

Et er sikkert: Gud kalder os ikke til en tjeneste i sit rige for samtidig at henvise os til at tigge denne verden om midler til at gøre hans gerning. Det har Gud aldrig gjort, og det vil aldrig komme til at ske. Hvordan skulle Gud også kunne det? Han, som længes efter at give os alt med Kristus, vor Herre og Frelser?

Når djævelen har lokket menigheden til at gøre knæfald for mammon, så menigheden er blevet afhængig af denne verdens midler, så menigheden hele tiden må indrette sig efter verdens foranderlige regler for at få del i verdens midler, og man så i menigheden siger: "Det er Guds gave til os, for at vi kan gøre hans gerning." Så lyver man om Gud for ussel mammon skyld. Man forråder den Hellige og evige Gud, der glæder sig ved at give os langt ud over, hvad vi behøver eller forstår at bede om.

"Luk jeres øjne op, se ud over markerne, de er hvide til høst." Joh.4:35. "Høsten er stor, men arbejderne er få. Bed derfor høstens herre om at sende arbejdere ud til sin høst." Luk.10:2.

08-12-2015 /lsj